

*Udvalgets Indstilling*, saalydende:

I Overensstemmelse med Statsrevisorerne indstiller Udvalget, at

„Statsregnskabet for Finansaaret 1938—39 godkendes.“

vedtoges uden Afstemning.

*Sagens Overgang til anden (sidste) Behandling*

vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

*Første Behandling af Forslag til Beslutning af Rigsdagen i Henhold til Lov Nr. 112 af 9. Marts 1917 om Kongeriget Danmarks Hypotekbank § 13.*

(Udvalgets Betænkning med tilhørende Forslag til Beslutning findes i Tillæg B. Sp. 459).

Forslaget til Beslutning sattes til Forhandling.

**Ordføreren (Albinus Jensen):** Regnskabet for Kongeriget Danmarks Hypotekbank har i Aar først været til Behandling i det andet høje Ting. Folketingsudvalget har haft Samraad med Finansministeren og er enig om at godkende Regnskabet. Jeg skal derfor stille følgende Forslag til Beslutning:

Rigsdagen godkender Kongeriget Danmarks Hypotekbanks Regnskab for Tiden fra 1. April 1939 til 31. Marts 1940.

Hermed sluttede Forhandlingen.

*Forslaget til Beslutning af Rigsdagen*, saalydende:

„Rigsdagen godkender Kongeriget Danmarks Hypotekbanks Regnskab for Tiden fra 1. April 1939 til 31. Marts 1940.“

vedtoges uden Afstemning.

*Sagens Overgang til anden (sidste) Behandling*

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

*Første Behandling af Forslag til Lov om Renten af Udlaan mod Pant i fast Ejendom.*

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3075; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 1459).

Sagen sattes til Forhandling.

**A. C. Mortensen:** Den Lov, hvorefter der skulde gives Bevilling til at tage mere end en nærmere fastsat Rente af Laan mod Pant i fast Ejendom, er et Vidnesbyrd om Statsmagtens Interesse for at begrænse Rentens Højde i vort Land. Loven har dog næppe haft stor Betydning, højest en moralsk Virkning, thi den højtærede Indenrigsminister har jo Ret, naar han udtaler, at det kunde ikke nytte at fastholde en Maksimalrente paa Laan [mod sekundær Prioritet i fast Ejendom, der var for lav i Forhold til Renteniveauet, thi saa kunde de Folk, der manglede Penge, simpelt hen-intet Laan faa. Man har derfor stadig maattet give Bevilling til højere Rente, end Loven havde fastsat. Har man oven i Købet, som det antydes, omgaaet Bestemmelserne ved at sætte Kurs paa Laanene, har Loven jo været helt uden Virkning.

Jeg kan derfor anbefale det foreliggende Lovforslag, hvorefter Bevillingssystemet ophæves og man fra Lovgivningsmagtens Side indskrænker sig til at fastsætte en Begrænsning af det Kurstab, der kan paaføres Skyldneren; samt en Bestemmelse om, at Laan ikke kan gøres uopsigeligt fra Skyldnerens Side i mere end 5 Aar. Disse Bestemmelser er ikke uden Betydning, thi i en pengeknapp Tid vil det være muligt at faa Ejendomsbesiddere, der er i Vanskelighed for Kontanter til at gaa ind paa stramme Laanebetingelser. I saadanne Tilfælde er det af Virkning, at man ikke kan binde Skyldneren mere end 5 Aar, og at man ikke kan paabyrde ham et Kurstab paa mere end 2 pCt.

Jeg kan i denne Forbindelse ikke undlade at udtale min Beklagelse over det høje Renteniveau, der opretholdes her i Landet trods den store Pengerigelighed og de mange Vanskeligheder for Erhvervslivet. Jeg synes, at Pengeinstitutionerne under disse Forhold burde søge gennemført et lavere Renteniveau til Gavn for hele Erhvervslivet. Man har forsøgt det fra Nationalbankens Side, idet man, siden Pengerigeligheden begyndte, har nedsat sin Diskonto fra 5½ til 3½ pCt., samtidig med at Banken er gaaet over til slet ikke at forrente Indlaan fra andre Pengeinstitutioner. Den Rentesænkning, Nationalbanken her gennemførte, hjalp jo ogsaa noget paa Obligationskurserne, men langt fra tilstrækkeligt. Der skal stadig tabes op mod en halv Snes pCt. paa mange 4½ pCt.s Kreditforeningsobligationer, det vil sige, at Folk, der vil sætte Penge i disse bombesikre Værdipapirer, der hviler paa